

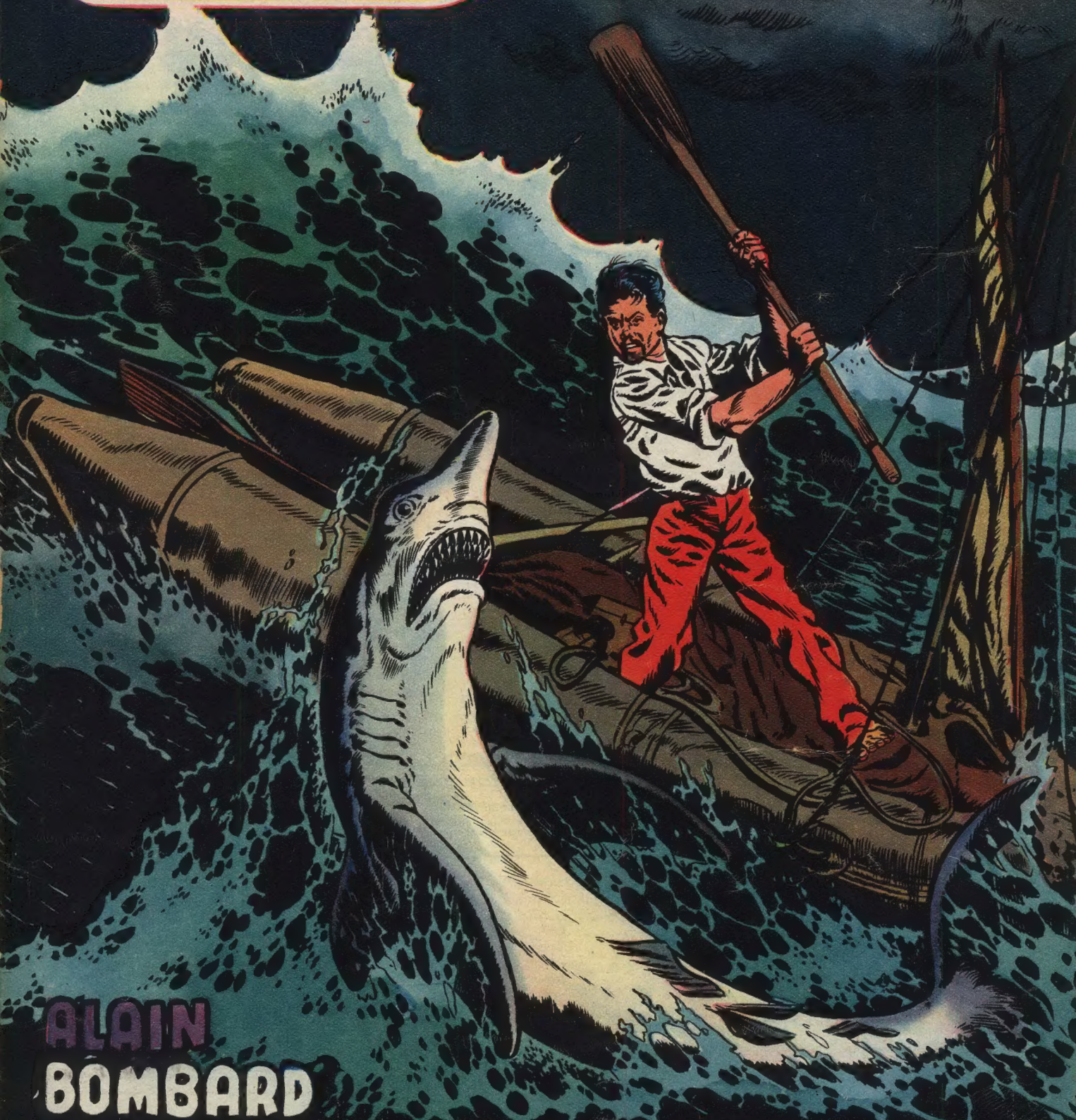
KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

ACHTSTE JAARGANG —

PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

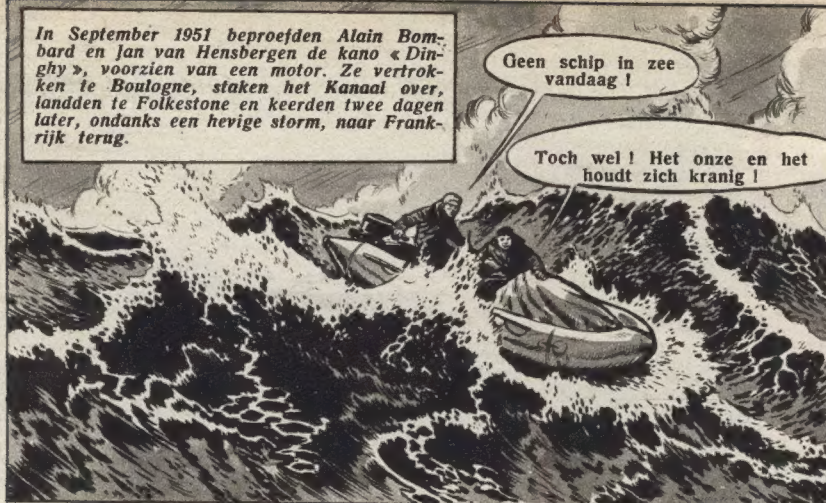
33

**ALAIN
BOMBARD**

ALLEEN OVER DE OCEAAN

In September 1951 beproefden Alain Bombard en Jan van Hensbergen de kano « Dinghy », voorzien van een motor. Ze vertrokken te Boulogne, staken het Kanaal over, landden te Folkestone en keerden twee dagen later, ondanks een hevige storm, naar Frankrijk terug.

Geen schip in zee vandaag !

Toch wel ! Het onze en het houdt zich kranig !

... En dit alles omdat in Mei van hetzelfde jaar, dokter Bombard naar het hospitaal van Boulogne geroepen was om de schipbreukelingen van de « Notre-Dame-de-Peyragues » te verzorgen. Het was echter te laat. Geen van de ongelukkigen kon gered worden...

Ook voor die arme man is het gedaan. Ongelooflijk !

Bombard, de jonge geneesheer, zal trachten de schipbreukelingen te bewijzen, dat ze aan de dood kunnen ontsnappen...

Ieder jaar vinden 50.000 mensen de dood in de golven. De zee is noch-
tans niet zo boosaardig... Ik zal bewijzen, dat schipbreukelingen het er levend kunnen afbrengen !

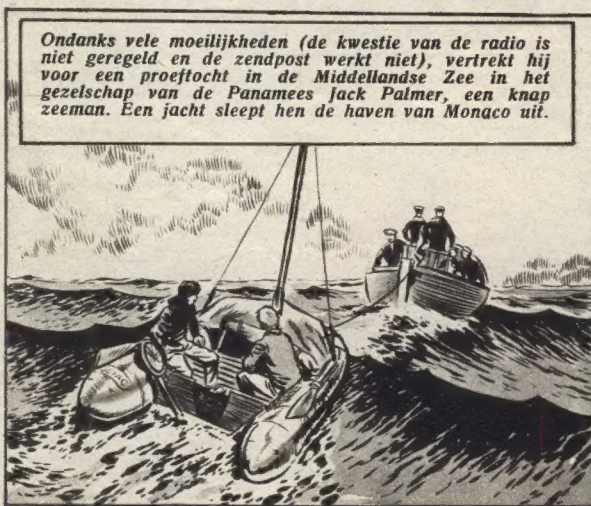
In het Oceanografisch Instituut van Monaco bestudeert Bombard de kwestie ernstig. Hij bewijst, theoretisch, dat het mogelijk is te leven met datgene wat de zee biedt...

Een bepaalde hoeveelheid zout water, rauwe vis en het sap van de vis, dat volstaat om in leven te blijven !

Bombard wil dit nu ook bewijzen. Daarvoor moet men, volgens hem, gedurende meer dan één maand en minder dan drie maanden, alléén en op zichzelf aangewezen op de oceaan blijven. Na vele proefnemingen laat hij een rubberboot van 4,60 m. lang en 90 cm. breed met een dunne plankenvloer vervaardigen.

Ondanks vele moeilijkheden (de kwestie van de radio is niet geregeld en de zendpost werkt niet), vertrekt hij voor een proeftocht in de Middellandse Zee in het gezelschap van de Panamees Jack Palmer, een knap zeeman. Een jacht sleept hen de haven van Monaco uit.

Gaat het, Jack ?

Voor het ogenblik : uitstekend !

Dan zijn de mannen alleen met hun notedopje op het blauwe water. Ze zijn alleen met de eenzaamheid en met de angst...

De wind is gevallen, ze hijsen een klein zeil...

Nu zal het vooruit gaan !

Niet zo vlug als je denkt, vriend ! Maar wat is dat voor 'n ding ?

Tevergeefs hebben ze de hengeloeden uitgegooid, dan hangt Bombard een net in het water om het plankton (*) op te vangen. Na een uur drinken ze een eigenaardige soep...

Niet zo slecht ! Men kan het best vergelijken met gestampte garnalen...

Ja, maar het uitzicht is niet erg smakelijk...

Ondanks het voorbeeld van Bombard, weigert Jack zeewater te drinken...

Je moet drinken, wil je niet verdorsten, Jack !

Ba !

(*) Microscopisch kleine plantaardige of dierlijke organismen, die in de zee drijven.

Ze moeten zich nog enkele dagen tevreden stellen met plankton. Op 27 Mei ziet Bombard de dobber ondergaan...

Het is een merou !
Is dat lekker ?

Ze eten het rozige, weinig smakelijk vlees van de vis...

Rauw !... Nu, we zullen zien... Ik heb 'n razende honger !

In de nacht van de 29^e spelen een tiental walvissen vrolijk rond hun bootje...

Die zijn zeker twintig tot dertig meter lang !

Ze zijn uitgelaten !

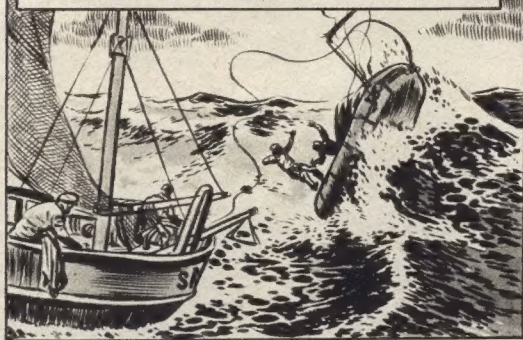
Ja, het zijn lieve diertjes !
Een slag van hun staart en we maken een lichtsprong van tien meter !

Enkele tijd later ontmoeten ze een witte walvis. Bombard filmt dat zeldzaam dier...

Dat raar specimen mag ik niet missen !

Op 11 juni, na achttien dagen gedurende de welke ze dikwijls moesten vasten, stappen ze op Minorca aan land. Het is met vreugde dat ze de beschaafde wereld begroeten. Dan varen ze naar het eiland Majorca. Ze laten hun « Hérétique » de haven binnenslepen. Het bootje kantelt en de twee moedige mannen verliezen een deel van hun kostbaar materieel...

Ze trachten er een deel van op te vissen, doch filmtoestel en fotoapparaten, radio, kompas en verrekijker zijn reddeloos verloren. De mast is gebroken en het zeil gescheurd.

We komen, jongens, we komen !

Eindelijk komen ze te Tanger toe. Het materieel daar te vervangen blijkt moeilijk, en bovendien verliest Bombard zijn kameraad. Jack voelt niet veel voor 'n zwerftocht over de Atlantische Oceaan ! Hier bewijst Bombard zijn moed : heel alleen vertrekt hij in zijn notedop. Hij zal trachten door de Straat van Gibraltar te geraken. Vermits hij nu geen zeeman meer heeft, moet hij zelf al de knepen van het vak leren...

Ik moet m'n weg zo goed kunnen vinden als Jack !

Hij geraakt zonder moeilijkheden in Casablanca en vertrekt vandaar naar de Canarische Eilanden, waar hij op 3 September toekomt. Hij blijft er tot 18 Oktober. Zijn vrienden trachten hem te doen afzien van zijn plannen, maar... Bombard houdt koppig vast aan zijn doel...

Je hebt nu al bewijzen genoeg geleverd !

Het zou een dwaasheid zijn, Alain. Waarom de dood tarten ?

Maar begrijpen jullie dan niet dat de zeelui nog allesbehalve overtuigd zijn !

Bombard steekt met zijn notedop de Atlantische Oceaan in... In de nacht van de 22^e Oktober wordt hij, half verdronken, wakker...

Ik droomde dat ik verdronk... Dat verwondert me niet!

Hij begint het water uit zijn bootje te scheppen, en slaagt er in zich drijvend te houden...

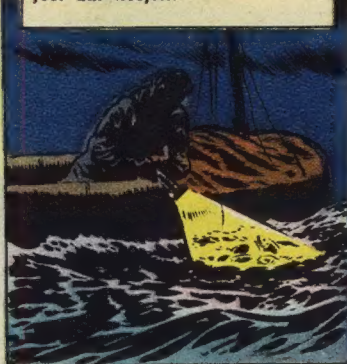
Komt er dan nooit een eind aan dat water! Het spoelt gedurig weer in m'n bootje...

Doch, daar verschijnt de zon opnieuw. Alleen op de oceaan, schijnen de dagen en de nachten eindeloos. Waar hij ook ziet, er is niets dan water, water...

Op een nacht, belicht hij de vissen die hem bestendig begeleiden met zijn zaklamp. Bombard wil zien wat 'n effect dat heeft...

Een haai! Ik zal dat licht maar beter uitknippen!

Bombard had zijn oud zeil vervangen door een nieuw, doch, op de 23^e, blaast een heftige windstoot van het Noord-Oosten het zeil weg.

Ik zal verplicht zijn het oude zeil te herstellen!

De volgende dag bindt hij z'n mes op een platte roeispaan. Dat tuig zal hij als harpoen gebruiken...

Ik moet het er stevig aanhechten, want ik mag m'n mes niet verliezen!

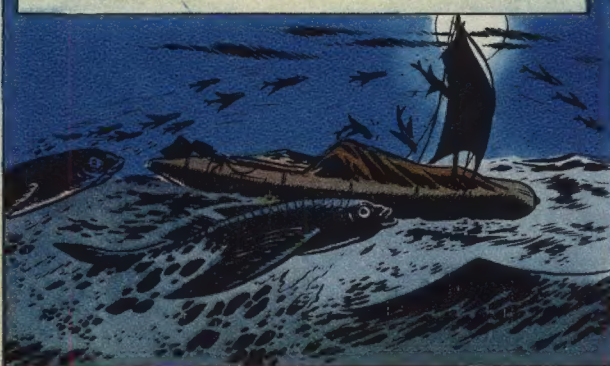
De 25^e, nadat hij een hele boel vissen gekwetst heeft, slaagt hij er in een goudbrasem te vangen...

Prachtig! Ik ben gered, want nu heb ik eten en drinken en kan bovendien een hengelsnoer maken. Je graat heeft de vorm van een haak. De voorhistorische mens wist deze reeds te gebruiken... Ik zal kunnen vissen!

Zeelui hadden Bombard gezegd, dat hij met een hengel-roede op de Atlantische Oceaan niet veel zou kunnen aanvangen, doch met een roede en een harpoen gaat het best! Het ontbreekt hem nooit aan vis en er zijn bovendien de vliegende vissen, die 's nachts tegen het zeil stoten en Bombard slechts voor het rapen heeft...

De vliegende vissen danken hun naam aan het feit, dat ze boven de golven uit kunnen springen, dank zij hun sterk ontwikkelde borstkieuven...

De dactyloptère is 50 centimeters lang en kan makkelijk 10 meter ver springen...

Dan volgt er een windstille die dagen en nachten en nog eens dagen en nachten aanhoudt... Dokter Bombard wordt moedeloos, hij krijgt spijt dat hij aan dat avontuur begonnen is...

En zeggen dat ik nu lekker in de zon zou kunnen liggen aan het strand... Dat ik leverpastij, kreeft en kip kon eten... wijn drinken... Uit eigen vrije wil ben ik in zee gestoken en daar zit ik nu moederziel alleen... geen mens die me ziet, niemand die me kan helpen...

En nog is er geen zuchtje te voelen...

Het blijft stil...

Alsof de wind van de aarde verdwenen is...

Ik kom geen centimeter vooruit!

Bombard wacht... wacht... Op 10 December wordt hij wakker en...

Een cargo! Neen... ik droom!

Hij wordt aan boord gehesen en aanvaardt een lichte, warme maaltijd. Na drie en vijftig dagen worstelen, verneemt hij van de kapitein, dat hij z'n positie verkeerd berekende...

Ja, m'n beste vriend, zo makkelijk is het niet!

Door deze fout ben ik dus nog twintig dagen van de vaste wal!

Tot daar toe! Hij geeft het niet op! Wankelend, maar vol moed, stapt hij over het dek naar zijn schuitje toe...

Om je plezier te doen, zal ik je in de Kerstnacht langs de radio een concerto van Bach laten horen. Ik beweeg hemel en aarde om dat te verwezenlijken, daarop mag je rekenen!

De landing was erg moeilijk. Drie negertjes sprongen vlug aan boord...

Bekijk me niet zo en laat alles met rust!

Heeft die kerel kruim, zeg! Stel je dat maar even voor zo alleen over de oceaan met zee-water en rauwe vis!

Op 22 December bereikt Bombard volledig uitgeput de kust van Barbados...

Z'n bootje wordt echter lustig geplunderd. Doch intussen...

Kijk, dat zijn de levensmiddelen die ik verzegeld had meegenomen. Jullie kunnen zien dat ik ze niet aangeraakt heb. Ik geef ze jullie ten geschenke...

Wij zullen getuigen, dat de koffers nog verzegeld waren, mijnheer!

Iedereen in Amerika kent nu reeds de wonderbare overtocht van Alain Bombard. Eindelijk komt hij terug in Frankrijk, uitgeput, doch zeer gelukkig...

Wie beroemd wil worden, of... gratis naar Amerika wil varen, denke goed na, of kome me eerst opzoeken! Broeder, schipbreukeling, geloof en hoop! Geef de moed nooit op en dan zul je merken dat, net als op het eiland van Robinson Crusoe, je rijkdommen iedere dag groter worden, en dat er geen enkele reden is om het geloof aan het leven en de redding op te geven.

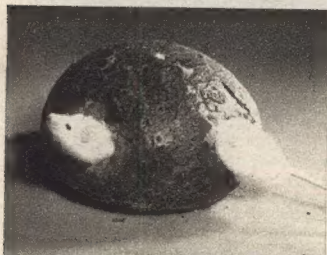
MIEKE ONTDEKT DE WERELD

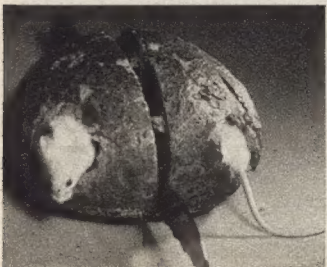
Ik heet Mieke en ben een kleine, witte muis. Ik ben nog heel jong en zou er beter aan gedaan hebben bij moeder te blijven... Maar ik ben heel nieuwsgierig...

Lekker, zeg! Het is mals als boter en nog warm. Ik geloof, dat men zoiets brood noemt. Ik zou me tevreden stellen met zo'n dagelijks brood...

De kleine muis was veel te gulzig. Haar buikje is nu zo dik en rond, dat ze niet meer uit het brood kan. Ze zal dan maar een uiltje vangen.

O wee! Daar heeft een verstrooid of... een slecht mens het brood in het midden doorgesneden en... Mieke ook! Arme, arme witte muis, die zo gelukkig was haar eerste stappen in de wereld te zetten!

Hihhi!... Wat een grap! Ik heb je lelijk doen schrikken, hé? Het is m'n broertje, die me op de voet volgde om ook van dat zachte brood te kunnen smullen...

Kuifje maakt een proefrit met de DE IFA-F.9

EVEN KENNISMAKEN

IN Duitsland zijn de automotoren, die de cilinderinhoud van één liter niet bereiken (1.000 cm³), allemaal tweetakt-motoren. Dit wil zeggen, dat de motor, die normaal in viertakt klopt, nu in twee tijden werkt en dit door volgende combinaties: 1°) het toelaten van het gas in de cilinders en hun compressie; 2°) het ontploffen van de gassen en hun ontsnapping.

Een tweetakt-motor is veel eenvoudiger van constructie dan zijn grote broer de viertakt-motor. De ventielen werden bij hem vervangen door eenvoudige openingen, die men «lichten» heet. Als beweegbare stukken hebben we bij de tweetakt-motor nog slechts de zuigers en de krukas.

Omdat deze motor eenvoudiger is, verslijt hij veel minder vlug en is goedkoper. De tweetakt-motor verbruikt echter veel en de chauffeur is verplicht olie bij de benzine te mengen.

De Ifa F.9, waarover we je vandaag een en ander vertellen, is uitgerust met zulk een tweetakt-motor.

OP REIS MET DE IFA

WE hebben met de Ifa niet alleen bij goed weer, maar vroeger ook door een vreselijk weer gereden! Over de wegen van Vlaanderen en Antwerpen lag er een dikke ijskorst en in Hoog België waren alle wegen met bevroren sneeuw bedekt en glibberig. Op de terugweg, tussen Marche en Waver, geraakten we bovendien in een sneeuwstorm. Ondanks al deze tegenslag, konden we makkelijk een gemiddelde snelheid van 60 km. per uur houden en dit over een afstand van 500 km. Het is dus wel onnodig te zeggen, dat de baanvastheid van de Ifa buitengewoon goed is! De voorwielaandrijving brengt de wagen weer onmiddellijk in de juiste positie, moesten de achterste wielen neiging vertonen te slippen.

Op de remmen moet je, jammer genoeg, nogal stevig duwen opdat ze zouden werken. De handrem houdt de wagen makkelijk staan, eender hoe sterk de helling is waarop je je wagen plaatst.

Het stuur is heel nauwkeurig, doch hard. De suspentie is niet erg soepel, maar draagt bij tot de schitterende baanvastheid van de Ifa F.9.

CARROSSERIE EN COMFORT

DE silhouet van de Ifa F.9 is elegant. Alles aan deze wagen is goed bestudeerd en zelfs de reiskoffer is ruim.

Het uitzicht dat de chauffeur heeft, is echter niet al te best. Dit komt:

1°) Door de stijl in het midden van het windscherm;

2°) Door de achteruitkijkspiegel;

3°) Door de stijl die ook het venstertje achteraan in twee verdeelt.

De twee deuren, vooraan, gaan naar achter open, wat nooit erg veilig is en de kap van de motor is niet voorzien van een veiligheids-haak.

DE MECHANIEK

DE motor van de Ifa F.9 is er een van het tweetakt-type. Dit zegt meteen dat hij eenvoudig en stevig is. Het is de enige motor die, voor zover het ons bekend is, drie cilinders op een lijn geplaatst heeft, afgekoeld met water. De rotatiesnelheid is gering: 3.600 toeren en de compressieverhouding bedraagt niet meer dan 6,25. Dat zijn twee factoren die bijdragen tot het lang leven van de motor.

Wij hadden ons voorgesteld in de Ifa een weinig nerveuse motor te vinden (dit is meestal het geval met de tweetakt-motoren), doch hier wachtte ons een aangename verrassing. De motor is zeer nerveus! Hij maakt echter wat te veel lawaai!

De versnellingen werken uitstekend en de derde versnelling bewijst de chauffeur buitengewone diensten, zowel op de vlakke baan als in de bergen.

De wagen vertrekt in derde versnelling, aan 20 km. per uur, zonder enige moeilijkheid. De versnellingshandle is tamelijk stijf en het overschakelen van de ene snelheid in de andere vergt telkens al je aandacht.

Op te merken valt, dat men bij het af dalen van een helling de eerste en tweede versnelling niet kan gebruiken, daar de motor niet van zelf remt.

De Ifa F.9 bezit een centrale, zeer praktische smeringspomp.

VOORDELEN

- Motor is stevig en tamelijk nerveus.
- Fijn gesynchroniseerde versnellingsdoos.
- Uitstekende baanvastheid.
- Sobere elegante lijn.
- Verzorgde afwerking.
- Ruime reiskoffer.

★

NADELEN

- Motor te lawaaiig.
- Stuur wat te hard.
- Versnellingshandle niet soepel genoeg.
- Uitzicht voor- en achteraan niet goed.
- De deuren openen naar achter.
- Motorkap zonder veiligheids-haak.

TECHNISCHE STEEKKAART

MOTOR :

Fiscaal vermogen : 6 P.K. Effectief vermogen : 28 P.K. aan 3.600 toeren per minuut. Drie cilinders op een lijn (70x78). Cilinderinhoud : 900 cm³. Tweetakt-motor. Compressieverhouding : 6,25. Verhouding gewicht/kracht : 38 kg. per P.K. Afkoeling met water en ventilator.

TRANSMISSIE :

Vier gesynchroniseerde versnellingen. Versnelling aan 't stuur. Voorwielaandrijving.

CHASSIS EN SUSPENTIE :

Chassis en carrosserie gescheiden. Suspentie verzekerd door transversale veren.

REMMEN :

Hydraulisch op de vier wielen, mechanisch op de achterwielen.

MAXIMUM SNELHEID :

115 km. per uur.

GEMIDDELD VERBRUIK :

8,5 l. per 100 km.

VERKOOPPRIJS IN BELGIË :

69.500 frs.

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

De andere zijde van de poort is in gevaar! Twintig gezellen volgen mij!

Achteruit, gespuis!

Robrecht kan met zijn mannen de Isegrims van de wallen drijven. Plots richt de jonge Kerel het hoofd op...

De bazuinen schallen ginder weer! Dat is het sein voor de vijand om zich terug te trekken!

Inderdaad... De aanvallers staken de stormloop en vluchten naar hun kamp...

Willen wij een uitval wapen, kastelein?

Neen, Robrecht.

Hier zijn we veilig. Maar in open veld zouden de Isegrims ons verstoppen. Zij zijn nog steeds talrijker dan wij.

Open de poort en breng de gekwetsten binnen. Haal met lange haken de takkebossen en zandzakken uit de gracht!

De bevelen van de kastelein worden strikt nagevolgd.... De avond valt. De Kerels zetten overal wachten uit. Deridder Disdir Vos, die naar de Kerels overliep, heeft het bevel over eel wachtpost gekregen... Een zijner lieden leidt een man tot bij hem...

Hij klopte aan de poort, heer. Het is een vriend. Ik kert hem. Hij komt van het kamp der Isegrims.

Ik hoorde in het kamp zeggen dat de koning van Frankrijk een leger naar hier zal zenden om de Isegrims te helpen bij de verovering van de stad!

Hm... Dat is slecht nieuws... Ik ga de kastelein verwittigen. Een van mijn lieden zal je herbergen.

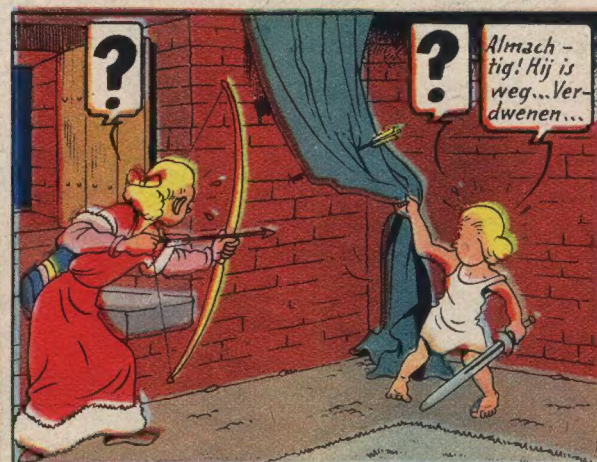
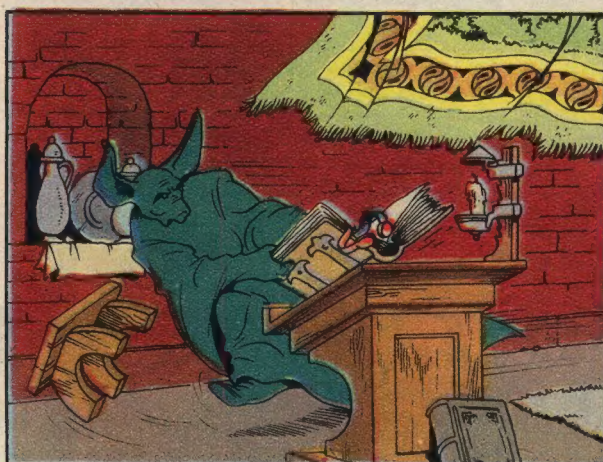

Maar in plaats van naar kastelein Hacket te gaan, sluipt Disdir Vos naar de poort...

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De vledermuis stopt Lundrik en Suske in een koffer. Dan bedreigt zij Philip en beveelt de plannen van de schat uit te halen.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN HELD VAN ZEVEN JAAR!

JE moet niet denken dat helden alleen mannen zijn in de volle fleur van hun leven. Er zijn ook vrouwen die zich heldhaftig gedragen en de naam heldin waardig zijn. Er zijn ook jongens en meisjes die nog naar de lagere school lopen, en reeds een voorbeeld geworden zijn van moed en zelfopoffering.

Zo heeft Koning Boudewijn voor enkele weken tijdens een plechtige zitting in het Paleis der Academiën te Brussel een ereteken op de borst gespeld van een jongen die amper zeven jaar oud is! Claude Devresse van Han-sur-Lesse.

Wat mag die jongen wel gedaan hebben om die eretitel Held, dat ereken en de gelukwensen van de koning te verdienen?

Wel op zekere dag, toen hij aan de Lesse speelde, zag hij plots een oudere jongen die niet kon zwemmen in het water vallen en door de stroming meegesleurd worden. Op gevaar af zelf te verdrinken, sprong de jonge Claude in het ijskoude water, en slaagde er in ten kostte van enorme inspanningen de drenkeling te redden.

Wat zouden de meeste jongens gedaan hebben bij het zien van hetzelfde felt, zelfs zij die goed kunnen zwemmen? Ze zouden geargeld hebben hun leven te wagen voor dat van een onbekende. Claude heeft niet geargeld. Zijn reactie was spontaan: hij sprong in het water, en redde de drenkeling. Dergelijke gebeurtenissen dienen onderlijnd. Wij feliciteren de jonge Ardener, en stellen hem tot voorbeeld van al onze lezers!

Kuifje

Hou je van de Dieren?

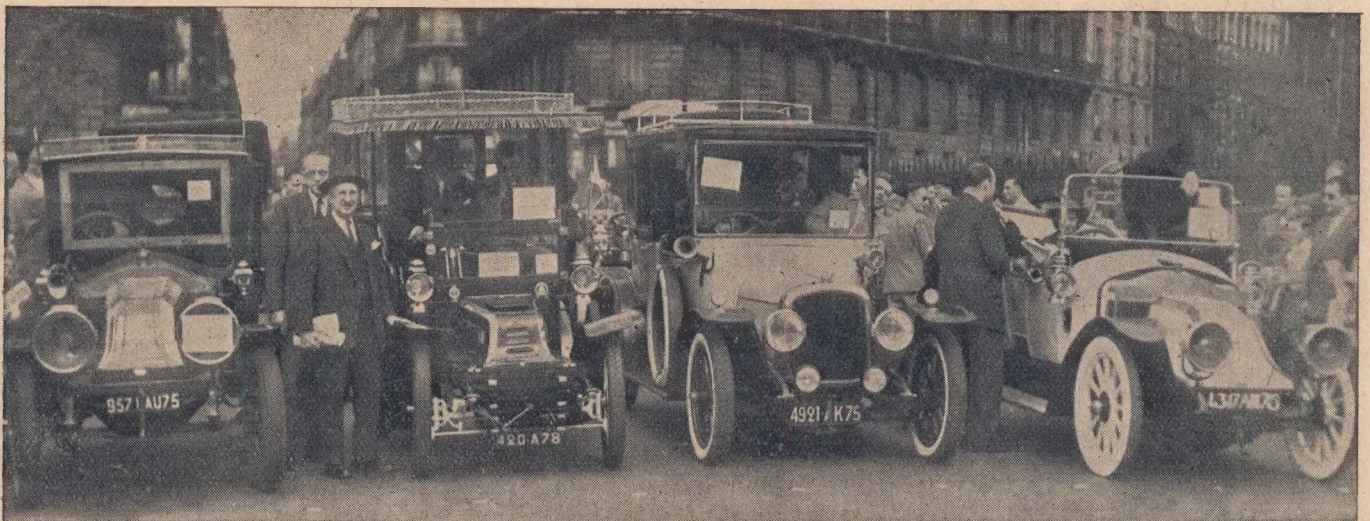
ER zijn veel jongens die thuis een kat hebben. Maar weinigen zullen er zo 'n razende bezitten als Roger Sevenants van Tienen, die zijn kat zonder aarzelen een tijgerkat noemt. Hij weet ons een van haar ontelbare avonturen goed te vertellen en verdient dan ook het album van de week (Laat ons dadelijk je keuze kennen, Roger). Wie zal volgende week het album verdienen?

VAN EEN TIJGERKAT

KEN je mijn kat? Neen, nietwaar. Ze heet Bob. Het is een echte grijze tijgerkat met zwarte vlekken. Op haar neus pronkt een dikke schram, die ze aan een felle vechtpartij te danken heeft. In de duisternis glinsteren haar ogen als groene lichten. Op zekere dag was vader bezig de verf van een oude kast af te wassen met een bijtend product. Dit geschiedde op de koer. Plotseling riep hij ons te hulp. Wat zagen wij daar? Mijn vader stond met de borstel in de lucht te zwaaien... Onze kat was weer eens in een vechtpartij gewikkeld en ze liep met haar rivaal altijd maar rond de kast, die vader aan het afwassen was. De haren stoven in het ronde en vader vreesde dat ze het bijtend product zouden ondersteboven lopen! Met vereende krachten kregen we ze de deur uit. Holderdebolder vielen ze naar beneden en daar duurde de vechtpartij nog een hele poos voort... Bob kwam zegerend naar huis terug! In huis is het anders een brave kat, al zijn de voudvissen niet altijd veilig voor haar. Als ik in de zetel zit, komt ze op mijn schoot gekropen en iedere morgen komt ze me wakken. Ik vind mijn kat aardig en goed.

ROGER SEVENANTS VAN TIENEN.

DE Parijzenaars die houden van fantaisie en pittoreske dingen bezitten een prachtige collectie oude auto's die ze af en toe een luchtje laten scheppen en zelfs een krachtproef laten doen: ze moeten een van de steilste heuvels van de stad op (van la Place de l'Europe naar la Place du Tertre). Zo geraken die dingen niet verroest, en weten de jongens van vandaag dat er niet altijd Porsche's, Jaguar's, Lancia's en Alfa Romeo's gere-den hebben zoals nu. De voorvaderen van deze prachtige moderne wagens waren eerder traag, weinig comfortabel, maak-

ten veel lawaai en rook, maar onze grootouders beleefden er in hun jonge tijd minstens even veel plezier aan, als wij nu op onze dagen aan « onze » ren- en sportwagens.

Het oudste karretje op deze foto dateert van 1873 en het « modernste » van het Jaar Onzes Heren 1910! Ik durf wedden dat je nog graag met een van deze dingen door je dorp of wijk zoudt willen rijden. En dat er nog vele jongens jaloers zouden opkijken...

KUIFJE in de Sportwereld

KAREL DEBAERE WON "DE DRIE ZUSTERSTEDEN", ALS EEN KAMPIOEN

IN de vervoerende finale van de klassieke wegwedstrijd op 15 Augustus, de « Drie Zustersteden », reppen Gaston De Wachter, Van Geneugden en Karel Debaere zich om de beurt naar voren, streken een tiental kilometer schouder aan schouder en toen dienden de maats onder Debaere's keiharde eindrush te begeven.

Karel Debaere, de eeuwige tweede van dit seizoen, had eindelijk zijn koers gewonnen en iedereen beleefde er veel plezier aan.

Debaere is een van de elf kandidaten voor Lugano. Hij was Vrijdagavond, dag vóór de Drie Zustersteden, pas thuisgekomen uit de Omloop van het Westen. Hij zei : « Ik kan er niets verliezen en alles winnen ! » En hij trok naar Antwerpen !

Hoezeer de mogelijke deelname aan het wereldkampioenschap hem stimuleerde, moge blijken uit het feit, dat de St. Niklaasenaar, die anders bij voorkeur in de wielen rust, nu de strijdlustigste aanvaller uit de koers werd genoemd. Wat een stimulans toch kan doen !

**MET DEZE BON
MAG JE VOOR 5 FR.**

(HALVE PRIJS)

naar het

SALON van de JEUGD

in het Paleis voor Schone Kunsten
te Brussel van 3 tot 13 September.

De Beker van België ZONDAG REEDS VAN STAPEL GELOPEN

Vorige Zondag ging de bal weer op veel plaatsen aan het rollen : de eerste wedstrijden voor de « Beker van België » werden ingericht.

Het heeft veel moeite gekost om de Bekerwedstrijden terug in het leven te roepen. De grootste hinderpalen daarbij waren lange tijd : de onverschilligheid van de grote clubs en het gebrek aan... speeldagen.

Bekerwinnaar wordt dus die club, die aan het eind van de wedstrijdencyclus ongeslagen blijft.

Het mechanisme voor de ziftingsen in de Bekerwedstrijden is zeer eenvoudig. Het kan worden ondergebracht in drie fasen.

De eerste fase is uitsluitend voorbehouden aan clubs van provinciale (lagere) klasse ener zelfde provincie. Zo worden immers zeer dure en verre verplaatsingen vermeden.

We zagen aldus 64 clubs van zeven provincies vorige Zondag aan de slag. Luxemburg en Namen, waar het voetbal minder aanhangers telt, kwamen slechts met 32 clubs in lijn. Dit maakte derhalve, dat in totaal 512 elftallen Zondag aan de eerste wedstrijden — de eerste ronde ! — zoals men dat noemt, hebben deelgenomen. Daarvan werden dus reeds de 256 verliezers gezift. Zij komen dit jaar voor de bekerwedstrijden niet meer in aanmerking, want de verliezer wordt steeds uitgeschakeld.

De 256 overwinnende clubs spelen op Zondag 23 Augustus de tweede ronde. En de 128, die ook die zifting zegevierend beëindigen, spelen op 30 Augustus de derde ronde, zodat er daarna nog slechts 64 clubs in de strijd zijn.

Die 64 zijn gekwalificeerd voor de eigenlijke beginfase.

Wij wijzen er terloops op dat de hoger vermelde ziftingskampen in ieder der negen provincies worden gespeeld en dat iedere provincie eenzelfde aantal vertegenwoordigers in de volgende fase zal hebben : acht ! Behalve Luxemburg en Namen, die met vier clubs moeten vrede nemen.

De tweede fase wordt op 25 October gespeeld : zij brengt de hogervernoemde 64 gekwalificeerde clubs van Lagere Klasse tegenover de 64 clubs van Overgangsklasse, waarvan dus 64 gekwalificeerden blijven voor de eindfase.

De eindfase begint de 11 November; dan treden de « groten » van de Eerste, Tweede en Derde Nationale Klasse voor het eerst in de strijd, hetzij nogmaals 64 clubs (16 Eerste klassers, 16 Tweedeklassers en 32 Derde klassers) om met de 64 hogervermelde overblijvenden voor het meesterschap te kampen.

Dan begint pas de interessantste fase van de Beker.

Eens te meer zullen na deze ontmoetingen nog 64 elftallen voor de volgende zifting geplaatst blijven.

Het is niet uitgesloten dat de een of de andere club op dat ogenblik nog in strijd gewikkeld ligt met de groten. Dat vormt juist de grote attractie van deze wedstrijden !

De 22 November binden die 64 onderling nog eens de strijd aan, waarna het aantal kandidaten voor de eindoverwinning tot 32 zal geslonken zijn.

Daarna zal de Bekerstrijd geruime tijd stil liggen. Eerst na Pasen komen er dan een paar vrije dagen, om de kwart- en de halve finales te laten betwisten, gevolgd van de grote finale op de Heizel.

Wijzen wij er op dat in geval van gelijk spel, verlengingen worden gespeeld en in geval van nieuwe gelijkheid wordt die club overwinnaar, die het hoogste aantal hoekschoppen afdwong.

Geen zin om ook piloot te worden ?

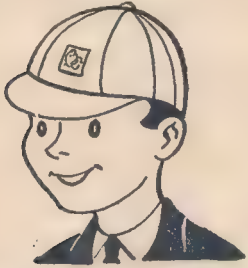

Met zijn nieuwe helm op het hoofd klimt deze jonge piloot van de « Komeet »-escadrille van de basis van Florennes in zijn straalvliegtuig. Terloops weze nog verteld dat die vlieggroep ook haar eigen mascotte heeft : een everzwijn dat luistert naar de naam « Taiaut ».

BRIEVENBUS

JAN GEYSEN van Heide-Kalmthout zou graag door Kuifje een grote 'opstelprijsvraag' uitgeschreven zien. Onze rubrieken «Jullie krijgen het Woord» en «Hou je van de Dieren» zijn eigenlijk doorlopende opstelprijsvragen! Laat je eens een paar van je beste opstellen lezen, Jan. Met mijn beste groeten.

LEA BAERT van Antwerpen is fier op haar Kuifje's wimpel. Ze schrijft op Kuifje's briefpapier en al haar vriendinnen sparen er nu ook voor. Neem je regelmatig deel aan onze prijsvragen «Jullie krijgen het woord?»

MIA VERMEIRE van Leuven zou graag een Kuifje's portefeuille bekomen. Heb je ons briefje gekregen, Mia? Hoeveel punten heb je nu al? Met mijn beste wensen.

DENIS TAS van Gent zou graag Kuifje's feesten in Gent willen ingericht zien. Deze Winter zullen we daar misschien in slagen, Denis. Met mijn beste groeten.

P. VAN ROY van Antwerpen was gedurende een hele tijd ziek. Gelukkig is hij nu hersteld. Ik hoop dat hij blij was met zijn door onze vriend Jacobs van een opdracht voorzien album? Bij gelegenheid moet je eens naar onze redactie komen. Dan praten we eens over de journalistiek. Hartelijk.

REGINE CRUETZ die de eerste prijs van onze Ronde van Frankrijk-Prijsvraag won, schreef me dat nu haar harte-wens vervuld is en ze Kuifje nu nog meer dan vroeger zal aanbevelen aan al haar vriendinnetjes.

BOEKEN PER KILO

WIE, eens Parijs bezocht heeft, kent niet de bekende boekenstalletjes langs de Seine-kaden? Elke boekenliefhebber, Fransman of vreemdeling, snuffelt graag in de bakken met tweedehandsboeken uitgesteld op de borstwering van de Seine. De eigenaar of bewaker van deze stalletjes, de «bouquiniste», zit rustig op zijn vouwstoeltje te kijken naar de bijna onafgebroken rij liefhebbers of mogelijke klanten, die begerig blikken op de boeken werpen.

Het verhaal gaat, dat de beroemde boekverkoper-drukker Estienne, (16de eeuw) er de drukproeven van zijn uit te geven boeken aanplakte, opdat de voorbijgangers de drukfouten erin konden aanwijzen...

Sebastien Mercier geeft in zijn «Tableau de Paris» (1782) een beschrijving welke nagenoeg actueel is van deze handel.

«De bouquiniste», zo zegt hij, is een man die alle hoeken van Parijs doorkruist op zoek naar oude boeken. Hij gaat naar de kaden, naar de kleine winkeltjes, haalt stapels op de grond gelegen boeken omver en hoe stoffiger hoe liever. Maar vindt hij wel wat hij zoekt? Nee, zegt Sebastien Mercier. De boekhandelaars zijn er altijd eerder bij en weten hun 't gras voor de voeten weg te maaien.

Het grote voordeel van deze handel is, dat de boeken goedkoop zijn. Ongeveer een eeuw geleden werden op de Quai des Grands-Augustins de boeken per kilo verkocht. Voor vier hele stuivers kreeg men twee boeken. Men zocht uit wat men hebben wilde, de boeken werden op de weegschaal gelegd en, om het gewicht aan te vullen, werd er een brochure of een tijdschrift bijgelegd.

Maar die tijden zijn geweest; toch schijnt het thans nog te gebeuren dat boeken in oude banden per kilo opgekocht worden. Het gaat dan alleen om de band, de inhoud doet er niet toe, als ze maar «goed staan» in de boekenkast.

DEZE Republic 84G is het eerste gevechtsvliegtuig dat de atoom-bom kan vervoeren, en speciaal kan ingezet worden als ondersteuning van infanterie. We hopen uit de grond van ons hart dat dit tuig nooit atoombommen zal vervoeren en dat de mensen toch eindelijk broeders zouden worden, en elkaar niet langer naar het leven zullen staan.

DEZE zoon van Robin Hood heet Erik van der Heyde en is twaalf jaar oud. Waarom zijn foto in Kuifje gepubliceerd wordt? Hij won verleden week de Beker van «Het Zoute» in de boogschutterswedstrijd die ingericht werd op de mooie schietstand van Het Zoute waar we volgende week een kleine reportage aan wijden. Wie van boogschieten houdt, en aan zee met verlof is, moet stellig eens naar die schietstand gaan! Hij zal er menig aangenaam uurtje doorbrengen!

HET GROOTSTE VLIEGVELD VAN ONS LAND

TUSSEN Charleroi en Philippeville ligt de gemeente Florennes. Op het grondgebied van die gemeente is een van de grootste vliegvelden van Europa tot stand gekomen. Er is daar een vlieggroep gebaseerd die uit drie jagersescadrilles van elk 25 vliegtuigen bestaat. Die escadrilles zijn allen uitgerust met F 84 Thunderjets die ter zelfder tijd jager en bommenwerper zijn. Ze zijn bewapend met zes mitrailleurs, een reeks raketten en bommen. Het vuurkracht is zo groot als die van een kruiser! Deze tachtig Thunderjets (er zijn natuurlijk ook reservetocstellen) gebruiken thans een nieuwe prachtige 2400 m. lange betonnen startbaan. De vliegeniers stijgen er tot vier maal per dag op, om zich te oefenen met hun machines die gemiddeld zestig liter brandstof per... minuut verbruiken! De meer dan een miljoen liter inhoudende brandstoffank van het vliegveld blijkt nog te klein te zijn...

De tweede Belgische vliegtuig-groep die te Florennes is gelegerd, bestaat grotendeels uit Vlaamse vliegeniers. Ze was dit jaar de beste van alle Natovlieg-groepen. In de Amerikaanse vliegsholen zijn de Belgen samen met de Nederlanders en de Denen de beste leerling-piloten.

LEVE DE KUIFJE'S CLUB

Een nieuwe

club te Peutie

WILLY EMMERESCHTS, Aarschotstr. 70, Peutie (Vilvoorde), deelde me mede dat hij met vijf vrienden Frans Devroe,

René Ackermans en Urbain Kanipelle René De Backer en Etienne Turksin een nieuwe club heeft gesticht. Andere Kuifje's lezers uit de buurt worden vriendelijk uitgenodigd zich met hem in verbinding te stellen om de club uit te breiden.

De eerste benoemingen

Zoals beloofd zullen weldra in Kuifje de eerste benoemingen tot kapitein verschijnen van clubleiders die de speciale opdracht Nr 2 goed uitgevoerd hebben en minstens vijf leden hebben

aangeworven. Ter zelfder tijd zullen ook hun luitenanten benoemd worden. De clubleiders die nog geen vijf leden hebben moeten zich eens speciaal inspannen om dat getal te bereiken! Zo haast ze het bereikt hebben, laten ze me dat weten, en zorg ik er voor dat zij tot kapitein worden bevorderd. Daar de kapiteins en de luitenanten geroepen zijn om een grote rol te spelen in het leven van de Kuifje's Club, zullen ze daarvoor speciale opleiding krijgen.

Een nieuwe club
te Assebroek

LIONEL RIJKIER, Vansteenstraat 32, Assebroek bij Brugge en Marcel Coppens, Kleine Kerkhofstraat 6, Sint-Michiels-bij-Brugge hebben het initiatief genomen een nieuwe club te stichten in hun buurt. Zij nodigen al de

Kuifje's lezers uit de omgeving uit, zich bij hen te laten inschrijven. Men gelieve zich met hen in verbinding te stellen. Ik wens de nieuwe club van Assebroek veel plezier!

Wie richt er een
Kuifje's Club op?

ALHOEWEL het aantal Kuifje's Clubs tijdens de laatste maanden zeer aanzienlijk gestegen is, zijn er nog vele dorpen en steden waar er geen club werd opgericht. Ik doe hier nogmaals beroep op mijn vrienden en lezers uit die streken, en hoop dat er onder hen kranige kerels zullen zijn die het initiatief nemen om een club op te richten. Ze zullen daarbij alle nodige steun krijgen. Ik verwacht veel aanmeldingen!

Leve de Kuifjes Club!

Drama in het Woud

Morley, de ploegbaas, is de ware schuldige in de zaak van de houtdiefstallen. Hij weet dat Mark Trail hem in de gaten houdt en wil hem uit de weg ruimen. Het is daarom dat hij Mark de opdracht geeft in de kruin van een boom te klimmen, die door de bliksem werd getroffen...

DE ZAAG RAAKTE HET BINNENSTE VAN DE BOOM EN, ALVORENS MARK ZIJN GORDEL OMLAAG KAN TREKKEN, SPLIJT DE BOOM OP DE PLAATS WAAR HIJ DOOR DE BLIKSEM GETROFFEN WERD....

DE BOOM SPLIJT VERDER EN VERDER EN DE KRUIN KOMT NAAR BENEDEN...

MARK IS DOODS-BLEEK GEWORDEN...

MARK WORDT DOOR DE VEILIGHEIDSGORDEL TEGEN DE BOOM GEDRUKT....

...EN WEL ZO VAST, DAT HIJ HAAST NIET MEER ADEMEN KAN...

DAN NEEMT HIJ EEN WANHOPIG BESLUIT...

ZIJN KRACHTEN NEMEN SNEL AF TOCH ZWAAIT HIJ ZIJN BIJL KRACHTIG EN...

DE
KOORD
IS
OVER
.....

NU HEEFT MARK GEEN VEILIGHEIDSGORDEL MEER EN HIJ KLAMPT ZICH WANHOPIG VAST AAN DE HELLENDE DENNEBOOM..

HULP! HULP! DIE JONGEN BREEKT ZICH DE NEK!

LAAT ME DOOR! LAAT ME DOOR, IK MOET HEM HELPEN!

HULP!

HOU JE KLOEK! IK KOM!

MARK IS UITGEPUT, Z'N GREEP VERZWAKT REEDS....

GEORGES KLIMT ZO VLUIG HIJ KAN TEGEN DE BOOM OP

EN KOMT NET OP TIJD TOE OM MARK, DIE Z'N GREEP HAD MOETEN LOSSEN, OP TE VANGEN....

(Wordt voortgezet.)

HET GELE TEKEN

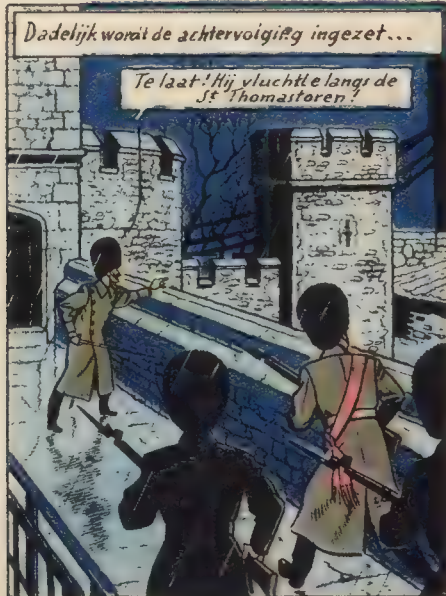
Het licht in de Tower van Londen dooft plotseling uit. Drie schildwachten worden bewusteloos aangetroffen. Op Wakefield Tower verschijnt een silhouet die luguber lacht en... op een stalen deur staat het Gele Merk...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Dadelijk wordt de achtervolging ingezet...

Te laat! Hij vluchtte langs de St. Thomastoren!

De volslagen duisternis bemoeilijkt de opzoeken echter ten zeerste en...

Wel?

Niets!... Die man lijkt wel in rook opgegaan!

Te midden van al die drukte, doet de yeoman plotseling een ontdekking die hem doet gillen van schrik...

Heavens!

Zijn hulpkreet galmt langs de dikke muren van Wakefield Tower...

Bevend wijft hij naar de deur van de toren waar de kroonjuwelen bewaard worden...

Kijk... de deur?

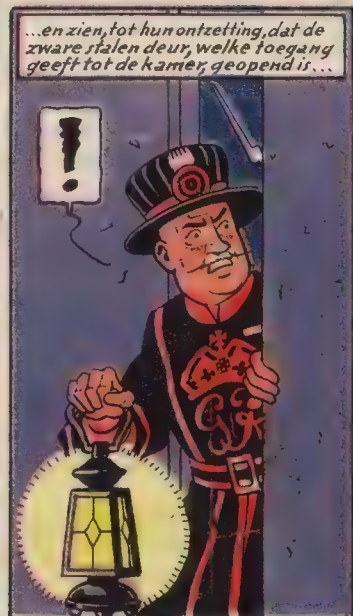
OPEN!

Vierklauwen stormen de soldaten de trap op, die naar de Schatkamer leidt...

...en zien, tot hun ontzetting, dat de zware stalen deur, welke toegang geeft tot de kamer, geopend is...

De yeoman duwt ze verder open loopt naar het midden van de zaal, waar de juwelen in een kooi van staal endik glas, uitgestald zijn...

DE KROON!

Het glas is verbrijzeld en de toren van de pyramide, gevormd door de koninklijke juwelen, is leeg... de plaats van de keizerskroon...

En plotseling...

KIJK HIER!

De soldaat wijst naar de stalen deur waarop het onheilspeklend teken staat: Het Gele Teken!..

BENTO

De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

Een jaguar valt aan

BENTO leidt zijn troep steeds verder naar het Zuiden. Wanneer ze een malse weide vinden, blijven ze staan om te grazen. Bento verschijnt nu hier en dan daar en verzamelt de dieren vlug met een stoot van zijn tanden of z'n hoeve. Met gebogen hoofd lopen ze dan weer verder tot de nacht valt en Bento hun een lange rust gunt. Dicht bij elkaar grazen ze dan en kijken voortdurend naar de veulens die in de stoet gebo- ren werden. Bento loopt onafge- broken, wakend rond zijn stoet, snuift en kijkt naar de duister- nis. Niets ontsnapt hem, zelfs het kleinste gerucht niet.

Nu duikt een wolf met lange manen en hoge poten als een spookgedaante vlak voor de stoet op. Dan zijn het vossen die schuw, de wind opsnuivend door de breed open neusgaten, de kudde naderen. Maar de grote wolf of de vossen vallen geen paardestoet aan. Zij wachten geduldig tot een machtiger dier een van de paarden uit de kudde sleurt. Zodra het grote roofdier zich dan verzadigd in het dichte kreupelhout terugtrekt, doen zij zich te goed aan de resten van de prooi.

Die avond is het een jaguar die rond de stoet sluipt. Bento heeft hem geroken en wordt ze- nuwachtig. De merries kennen de reuk van de machtige vijand haast nog beter dan hij, ze snui- ven onrustig, halen hun veulens en vluchten er haastig mee weg. Bento is een ogenblik achterge- bleven, hij hinnikt en schudt woedend de glanzende manen, dan galoppeert hij naar zijn kud- de. De jaguar volgt met lenige, soepele sprongen door het hoge gras en het kreupelhout. Zijn ge- vlekte huid vormt een geheel met het spel van licht en scha- duw tussen de bladeren. Wan- neer de paarden tekenen van on- rust tonen, blijft hij onbeweeg- lijk, plat in het gras liggen. Hij wacht geduldig, slechts zijn geel- groene blinkende ogen volgen de begeerde prooi. Trekt de stoet verder dan volgt hij weer uiterst voorzichtig, telkens loerend en spiedend van achter een cactus of van op de onderste tak van

Tijdens een rodeo kon Bento, de zwarte hengst, ontsnappen. On- danks alle pogingen van de gau- cho's hem weer naar de fazenda te brengen, blijft hij vrij en slaagt er zelfs in een hele stoet paarden mee te tronen. Om te ontkomen aan een nieuwe ach- tervolging, zwemt Bento met zijn stoet door een rivier. En- kele paarden worden door kaai- mans meegesleurd...

een boom. Slechts een zacht ge- kraak verraaft nu en dan zijn aanwezigheid.

Dag en nacht zijn de paarden op hun hoede. De wind draagt nu en dan de hese kreet of de sterke reuk van de jaguar tot bij hen. Soms ook zien ze de groene schittering van zijn ogen, dan snuiven ze angstig en vluchten in galop. Maar de jaguar volgt hen dwars over zijn jachtterrein en zodra de nacht invalt, bekijkt hij z'n prooi weer onafgebroken. Hij heeft wel gemerkt dat enkele merries moeilijk lopen en hun ademhaling vlug en diep is. Met enkele elastische sprongen staat hij vlak bij hen doch plotseling

staat er een machtige hengst voor hem die hem dreigend de pas afsnijdt. De jaguar drukt zich plat tegen de grond, alleen zijn staart kwispelt snel over en weer. Hij aarzelt want nog nooit liep hem een paard zo gebie- dend, zo dreigend in de weg. De jaguar knort zacht en slaat de klauwen uit. De hengst is plot- seling achteruit gesprongen en jaagt de merries met een beet in de schoft voor zich uit. Ze hin- niken en geraken weer bij de rest van de stoet. Wanneer ze aan een goed beschutte plaats komen, blijven ze staan. Enkele grazen, de andere luisteren met opgeheven kop en rillen bij het minste gerucht dat uit het hoge gras komt.

★

DE nacht is inktzwart. Het is net of heel de natuur de adem inhoudt voor die dreigende duisternis. Een merrie ligt in het gras en kreunt. Soms stampt ze met de hoeven en loopt er een rilling langs haar flanken. Bento

en de andere paarden staan er in een kring rond en houden met ge- strekte oren de wacht.

Maar die nacht is te donker, zelfs voor het machtige roofdier. Pas bij dageraad sluipt het weer rond de kudde. De merrie likt voorzichtig haar veulen, de ove- rige paarden slapen of grazen af- zijds.

Sprongsgewijze nadert de ja- guar. Nog één keer meet hij de afstand, dan kromt hij het lijf, zet de achterste poten schrap en doet een machtige sprong. Knor- rend en spuwend drukt hij de tanden en de klauwen in de nek van de merrie. Het is net of hij berijdt het steigerend dier, hij valt, springt weer op. De merrie weert zich nog even wanhopig, dan valt ze neer en een stroom rood bloed kleurt het hoge gras.

De jaguar zit bij zijn slacht- offer, zijn ogen schitteren, hij gromt hees en met één machtige slag van zijn klauw doodt hij het pasgeboren veulen.

Nogmaals drukt hij de tanden en de klauwen in het lijf van de merrie. Het is net of hij schat het gewicht van zijn prooi en over- legt of hij zo'n vracht in het woud zal kunnen sleuren. Hij scheurt er enkele brokken vlees af en sleurt het dode dier dan een eindje verder.

★

HEEL de kudde die gek van angst uiteengestoven is, komt nu weer terug bijeen. De hengst hinnikt woedend, hij danst rond de jaguar en laat de lange, sterke tanden zien. Hij schudt z'n kop zo krachtig, dat z'n manen in alle richtingen stuiven.

De jaguar likt de baard af, trekt de klauwen uit z'n prooi en z'n lange snor trilt. Hij is boos omdat men hem bij het festijn komt storen. De grote hengst staat roerloos voor hem, met witte schuim op de mond. Dan stampst hij op de grond, steigert met uitgestrekte nek, de oren naar achter gelegd. De jaguar balt de spieren, aarzelt nog een ogenblik en springt dan met een woedend gegrom naar de hengst toe... Bento is echter tijdig opzij gesprongen en het roofdier komt achter hem in het gras terecht. Een klauw schramde z'n kuit. Reeds trappelen de hoeven van Bento als razend op de jaguar, die briest. Dan schijnt het roofdier rond Bento te vliegen, slaat de klauwen uit en bijt. Aan de zwarte hengst is echter geen houden aan, zijn hoeven slaan met zoveel geweld op de jaguar dat deze op de rug tuimelt en zich met uitgespreide poten gereed maakt voor de laatste slag...

De kudde is naderbij gekomen en de paarden kijken met trillende neusvleugels en gestrekte oren toe. Plotseling dreunt de grond onder hun hoeven. De jaguar wil vluchten, doch de hengst is opnieuw op hem gesprongen. Van alle kanten komen nu de schuimbekkende paardenkoppen en ontelbare hoeven slaan toe en vertrappen het lichaam van de koning van de wildernis...

HET wordt lichter en de vogels keren met angstaanjagende kreten naar hun nest terug. Hoog in de boomkruinen wrijven rode apen zich de slaap uit de ogen en beginnen hun morgentoilet te maken. Bento staat op een heuvel, op enkele meters afstand van zijn stoet. Hij hinnikt triomfantelijk. De merries hinniken op hun beurt; zij begroeten blij de morgenstond. De zon komt eindelijk uit de witte sluier die haar gevangen hield te voorschijn en spreidt haar goudkleurige warm licht over de wereld. De patrijzen slaan hun ronde vleugels uit, lopen door het gras en verdwijnen tussen de hoge halmen. Een gordeldier, verrast door de zon, verdwijnt in de grond.

Een kringvogel cirkelt hoog in de lucht. Weldra komen er van alle kanten gieren opdagen. Ze vormen een zwarte vlek die een hoek van de stralende hemel verduistert. En de sombere wolk daalt op de lijken neer.

De paarden zijn nog steeds ongerust. De schrik van de jaguar zit hen nog in merg en been. Ze vinden nergens rust, grazen slecht en slapen niet meer. Bij het minste gerucht beven ze, ze drukken zich dan dicht tegen elkaar en trachten met hun grote ogen de duisternis te doorboren. De hengst voert zijn stoet steeds verder. Niet alleen de schrik jaagt de dieren voort doch ook de honger en de dorst want het gras wordt schaarser en schaarser en slechts nu en dan vinden ze nog water. Weldra stoten ze op een reusachtige kudde runderen die, net als zij, naar beter weiland zoeken. Dag en nacht lopen ze nu in regelmatige, hardnekkige draf. Ze grazen en slapen onder het lopen.

HET is een machtige stroom die loeiend en trappelend over de vlakte glijdt. Nu en dan legt een dier zich in het gras om te herkauwen, anderen blijven op zij van de kudde liggen om uit te rusten. Tussen de grijze koeien lopen bultossen en de stieren, die er goedig uitzien, doch alles omvergooien wat in hun weg staat. Op hun machtige lijven ziet men de littekens die getuigen van de heftige gevechten die ze leverden. De kudden, die zij leiden, leven in het wild. Ze zien de mens slechts wanneer deze het vee telt en merkt. Daarna beschouwen en behandelen ze hem als vijand.

Bento en zijn paarden hebben zich gemengd met de runderen en het is niet makkelijk hen tussen al die grijze ruggen op te merken. Net als de runderen houden ze de kop naar de grond en trekken de laatste grashalmen af, zonder evenwel stil te staan. Dag na dag lopen ze zo voort. Ze voelen zich veilig tussen die machtige schotten en vergeten langzamerhand de aanval van de jaguar.

Het gras wordt geler, droger, harder. De zon verschijnt pas laat achter de heuvels en straalt door een wolkengordijn, zonder warmte te geven. De waterplassen zijn 's morgens dikwijls met een dunne, krakende ijslaag bedekt. Graaf-ratten kruipen in de aarde. De ijzige wind, die uit het Zuiden komt, voert fijn zand en bruine sprinkhanen mee. De paarden zijn uitgeput en vermagerd. Hun huid is borstelig en dof geworden. Men kan hun ribben tellen.

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :
DE HOOGSTE WET

DE KUIFJE's BON'S

ziehier de mooie prentkaarten
van Kuifje!

GEBRUIK DEZE PRENTKAARTEN WANNEER JE JE VRIENDEN SCHRIJFT. ZE ZULLEN ERG BLIJ ZIJN, NIET ALLEEN OMDAT ZE NIEUWS VAN JE KRIJGEN, DOCH OOK OMDAT JE HEN MET ZULK 'N MOOIE KAART BEDENKT.

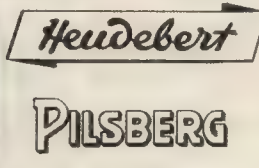
Per reeks van 5 kaarten : 50 punten.

DANK ZIJ DE KUIFJE's BON KAN JE OOK VOLGENDE PRACHTIGE GESCHENKEN VERKRIJGEN :

	Punten
● De afdrukplaatjes KUIFJE : 6 reeksen : De Scepter van Ottokar, Het Zwarte Goud, Mannen op de Maan, Kwik en Flupke, De Blauwe Lotus, Kuifje in Congo.	Per reeks 50
● De prachtige prentjes « DE SPROOKJES VAN PERRAULT », 4 reeksen (1 tot 50, 51 tot 100, 101 tot 150 en 151 tot 200).	Per reeks 75
● De prachtige chromo's ZIEN EN WETEN VLIEGTUIGEN (van het begin tot 1914), reeksen 1 en 2. VLIEGTUIGEN (types v.d. oorlog 1939-45), reeksen 1 en 2. LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2. SPOORWEGEN, reeks 1. MARINE, reeks 1. AUTOMOBIEL, reeks 1.	Per reeks van 6 chromo's 125
● De portefeuille KUIFJE	200
● De collectie DE ANTWERPSE DIERENTUIN (een omslag met 20 prentkaarten in relief).	Per omslag 200
● Een speciaal abonnement op KUIFJE (10 nummers) ...	500

Kleef je prentjes en chromo's in deze twee mooie albums :
1. « DE SPROOKJES VAN PERRAULT ».
2. « VLIEGTUIGEN » (types van de oorlog 1939-45). Het eerste album van de collectie ZIEN EN WETEN.
Deze albums zijn keurig uitgegeven en te verkrijgen :
In de KUIFJE's WINKEL, Lombardstraat, 24, tegen de prijs van 50 frs. of tegen storting van 55 frs. op P.C.R. 1909.16 van KUIFJE-BRUSSEL.

EN ZIEHIER DE FIRMA'S DIE JE DE KUIFJE's BON BIEDEN :

PROSMANS

Goselli

Er is brand uitgebroken in het verbeteringshuis. Dank zij de koelbloedigheid en de moed van Teddy kunnen al de jongens gered worden, behalve één die bewusteloos in de slaapzaal achterbleef. Teddy gaat hem halen...

Die jongen heeft moed! Wacht even, ik ga mee! Dat kun je niet alleen!

Doch de man is uitgeput, zijn gebaren zijn onzeker. Hij valt en blijft gekneusd liggen...

Teddy wikkelde zich helemaal in een vochtig deken. Zo loopt hij, min of meer beschermd, door het vuur...

Het helpt niets dat ik roep... hij zou me in dit hels lawaai niet horen... hij is bovendien bewusteloos... Ho... Daar!...

Teddy ziet het bewusteloze lichaam van de jongen half verborgen onder het bed, dat reeds vuur gevat heeft...

Ha, die kom water kan me helpen. Ik hoop maar, dat ik niet te laat kom...

Een deel van de zaal stort echter in voor de voeten van de jongens. De rook wordt nog dichter en Teddy voelt dat alles verloren is...

Aal, ik zie geen steek... Ik stik... We kunnen niet meer terug naar beneden... Alles staat in brand...

Wankelend loopt hij naar het venster... Zijn vriend sleurde hij mee...

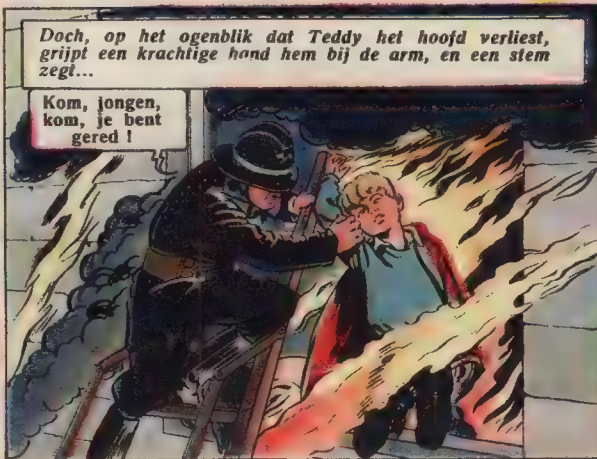
De koord?... Daar hangt de koord nog! Lucht! Lucht!... Dat doet deugd... Maar ik zal m'n makker niet tot beneden kunnen dragen... Ik heb zelf de kracht niet meer om me aan dat touw vast te houden. Hulp! Hulp!...

Teddy tracht de aandacht van de mannen beneden op zich te vestigen... maar verliest, na enkele ogenblikken, de hoop gered te worden...

Geen uitweg mogelijk! Neen, ik blijf hier niet... Nog liever spring ik naar beneden...

Doch, op het ogenblik dat Teddy het hoofd verliest, grijpt een krachtige hand hem bij de arm, en een stem zegt...

Kom, jongen, kom, je bent gered!

Ho, de pompiers! Wat een geluk! Daar... daar is... nog een jongen... Draag hem eerst naar beneden...

Ach, DAT ARM BONBONNEKE!

EEN VERHAAL VAN
CH.-L. SOUVELIER
★
GEILLUSTREERD DOOR
MACHEROT

Ik ben twee en vijftig jaar en rentenier. Dat wil zeggen dat ik niet moet werken om te leven. Reeds vele jaren heb ik me teruggetrokken in mijn geboortedorp in de bergen. M'n burens mogen me graag, en ik geniet van een uitstekende gezondheid. Ik hoor je reeds zeggen: « Een mens die alles heeft om gelukkig te zijn! »

Volledig gelukkig ben ik nog maar pas sedert vorige maand. Niet dat ik te voren ongelukkig was, maar toch was er iets dat me tegen ging. Maar, vermits ik besloten heb je de hele geschiedenis te vertellen, zal ik beginnen met het begin:

Vroeger lachte de dorpsjeugd me uit. O, neen, het was niet zo kwaad bedoeld, maar toch vond ik het niet aangenaam. De schooljongens hadden enkele redenen om me uit te lachen, en wel allereerst mijn naam. Ik heet... Bonifacius Knops en in de wandeling noemde men me: Bonneke. Ja, ik had die rakkers goed te vertellen, dat ik nog te klein was om te protesteren, toen ze mij voor héél m'n leven met zo'n naam beschoren; ze haalden de schouders op en lachten smakelijk. En dat was niet alles! Mijn buik was het tweede mikpunt... Nochtans een twee en vijftig die rentenier is, heeft wel het recht een buik te hebben. Dat buikje heeft van Bonneke een... Bonbonneke gemaakt... Bovendien is het niet erg vriendelijk de mensen uit te lachen, wanneer ze door de straat komen, zelfs al lopen ze dan achter hun buik!

Het was echter een jeugdfoto die me de laatste en zwaarste slag toebrengt. Ik was zo onvoorzichtig geweest een van mijn neefjes een foto te laten zien waar ik als twaalfjarige

boy-scout gekiekt was met een hoed met brede randen en een bijl aan de gordel.

Zodra de rakkers me nu in het oog kregen, stelden ze zich Bonifacius Knops voor met zijn dikke buik, zijn brede hoed en z'n bijl... En plezier dat ze daaraan beleefden!

Je ziet dus, dat m'n ongeluk eigenlijk niet zó groot was, maar toch werd het me al te bar en, op zekere dag, besloot ik ten aanval te gaan. Ik zette me gezellig in m'n schommelstoel, stopte m'n grote pijp, sloot m'n ogen, en dacht diep na... 's Avonds had ik m'n krijgsplan reeds opgemaakt en sprak er over met Lucia, want ik had een handlangster nodig!

Geloof het, of geloof het niet, doch twee dagen later trad ik als overwinnaar uit het strijdpark! Sedert die dag hebben de rakkers van het dorp veel eerbied voor « Oom Bonifacius » zoals ze me nu noemen... Ze nemen zelfs hun pet voor me af! Ziehier dan hoe ik dat voor mekaar speelde, doch beloof me, het nooit aan iemand te verklappen!

Zoals ik reeds zei, ging ik Lucia opzoeken. Ik vertelde haar in welke netige positie ik me bevond en vroeg of ze me helpen wou. Ha, nu weet je nog niet wie Lucia is? Wel, zij leidt de padvindsters van ons dorp.

— Lucia, zo zei ik, volgende Donderdagnamiddag geef je aan de patrouille waartoe m'n twee neven behoren, een geheime boodschap. Wie ze kan oplossen, legt meteen de hand op een schat. Een schat, die men lekker kan opsmullen!... De geheime boodschap steek je zodanig in elkaar, dat ze onmogelijk op te lossen is. Dan geef je hen de stille wenk er mee naar Bonifacius te gaan... Snap je me?

— Ja, ja, ik snap het best, antwoordde Lucia. Je hebt bovendien gelijk die belhamels eens een lesje te geven. Maar, wat moet ik doen met de tweede patrouille?

— Die stuur je op verkenning, en wel zo ver, dat ze ons de hele namiddag niet kunnen storen!

Zo gezegd, zo gedaan. De volgende Donderdagnamiddag schoof ik m'n schommelstoel in de veranda, en wachtte op wat er komen zou...

Ik zag de bengels naar de grote, oude zaal van het gemeentehuis lopen. Daar vergaderen ze iedere week. Niet lang nadien kwam de eerste patrouille reeds buiten en trok het dorp uit. Enkele minuten later stoven ook de « Adelaars » de deur uit. Hun leider hield een groot, wit blad papier in de hand, dat hij ernstig bestudeerde. Strak naar de geheimzinnige boodschap kijkend, liepen ze voorbij m'n huis. Ze hadden nu niet eens de tijd te glimlachen. Ik riep:

— Hé, jongens, wat zijn jullie van plan?

— We hebben geen tijd om te spelen, we zoeken 'n schat.

— Een schat! Wat 'n grap! Ga liever mee hengelen!

— Neen, Bonbonneke, we moeten de schat vinden... Het is een schat om op te eten!

Ik lachte in m'n vuist. Ze liepen er dus glad in. Ze bleven staan en bestudeerden het papier om de beurt met de ernst van een magistraat, maar het scheen niet te vlotten... Daar kwam Lucia als toevallig voorbij en de jongens smeekten haar te zeggen waar de schat verborgen was.

— Geen tijd, hoor! riep Lucia. Vraag het eens aan oom Bonifacius. Hij is boy-scout geweest in z'n jeugd!

Je kunt je voorstellen wat een gezicht die rakkers opzetten! Nu stond hun eer op het spel, en ze wilden voor geen geld ter wereld de vlag strijken. Ze zouden de schat zelf vinden! Een uur later kwamen ze echter met het papier in de hand bellen. Ze lachten niet meer... Het was al honig en boter, toen ze me beleefd vroegen hen te helpen. Als bij toverslag waren ze mijn belachelijke bijnaam, m'n dikke buik en m'n brede hoed vergeten.

Ik nam het papier en deed alsof ik het ernstig las. De boodschap geleek op een gedicht, geschreven door een dronken Ethlopiër!

— Kinderspel, dat te ontcijferen, zei ik.

— Zeg het ons vlug, oom Bonifacius, zeg het ons vlug! Het moest eens roomijs zijn...

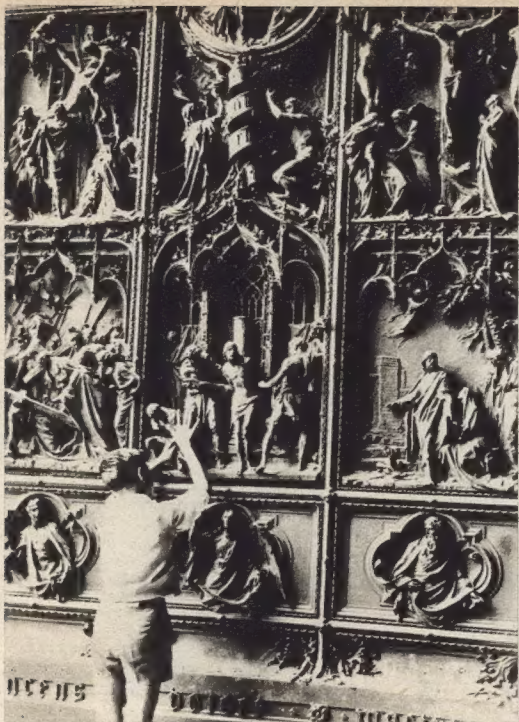
— Heerlijke boterkoeken en een dozijn repen chocolade zijn verborgen op zes stappen van...

— Van... van wat... van waar, oom Bonifacius?

— Verdraaid nog toe, dat is hier een moeilijk woord... Jan, haal een woordenboek... een groot woordenboek, hé! Lode, kruip op zolder en haal de « GAZET » van de 6e van vorige maand... Ik ben er haast, jongens, ik ben er haast... Nu nog een vergrootglas!...

Ik heb het gevonden: de schat ligt op zes stappen van de oude bron!

Met een kattenrapte stormden ze naar buiten, en pas 's avonds zag ik hen terugkeren, hun buikje dik en rond van de boterkoeken en de chocolade. Ze kwamen die goele oom Bonifacius bedanken. Het was gedaan met de spotlachjes. Ik was de held van de dag! Ik hoop nu maar ze hier eensdaags niet komen aandragen met een ECHTE geheime boodschap!...

KLEIN RAPPORT VAN EEN BLITZ- REIS naar ROME door

J. de Brabander

VAN in de zesde Latijnse droomde ik er van eens het land te bezoeken van die stoere Romeinen wier heldendaden ik jarenlang zou te bestuderen krijgen. Na zoveel jaren is mijn droom dan eindelijk in vervulling gegaan. Daar kwam dan nog bij dat Pater Haack, die ons blad met al zijn tekenverhalen met spanning volgt, me beloofd had zijn best te doen dat ik ook de Paus eens van dichtbij zou te zien krijgen. Op zekere morgen kreeg ik bericht dat alles O.K. was en 's anderendaags reeds reed ik met mijn cabriolet «naar het land waar de appelsienen bloeien», zoals Felix Timmermans Italië noemde.

HIER WERDEN DE EERSTE TEKENVERHALEN GEDRUKT

Bij de eerste rit maakte ik een klein oponthoud te Epinal, de Franse stad waar in de vorige eeuw de tekenverhalen gemaakt werden voor het volk, een zeer eigenaardig genre dat eigenlijk niet zo ver van onze hedendaagse tekenverhalen staat, en bekend gebleven is onder de naam «Imageries d'Epinal». Het toeval wou dat de stad die zwaar geleden heeft tijdens de oorlog, niet alleen haar wederopbouw vierde, maar tevens haar duizendjarig bestaan! Ik bezocht er het museum waar de mooiste exemplaren van de «Imageries d'Epinal» bewaard worden en ging ook een kijkje nemen in een drukkerij waar men met oude persen, oude houten clichés afdrucken maakt van de tekeningen die zoveel generaties van de Franse jeugd hebben geboeid. Daarover vertel ik bij gelegenheid nog wat meer, want het loont de moeite.

DE TUIN VAN EUROPA

HET was Zondag toen ik door Zwitserland reed. Terloops viel het me op dat in Zwitserland de misdienaars een groen koorkleed droegen. Ik vroeg een kapelaan om uitleg, en vernam dat de misdienaars daar steeds een koorkleed dragen van dezelfde kleur als de kazuivel van de priester: zwart, wit, paars, rood of groen.

Overal valt het je op hoe de Zwitsers er buitengewoon in geslaagd zijn van hun land de tuin van Europa te maken: overal groen en bloemen, wimpels, alles net en rein, tot in de kleinste en verst afgelegen dorpen. Vooral wanneer men uit Frankrijk komt, dat nu precies geen model van reinheid mag genoemd worden, valt het lachend en fris gelaat van Zwitserland op. Langs de Zwitserse wegen reden talrijke burgers met een geweer over de schouder. Bij nader toezien bleken het geen jagers te zijn. Een kleine jongen wist me te vertellen dat iedere Zwitserse burger thuis zijn wapenrusting bewaart en 's Zondags gaat oefenen op de schietstanden. Zoals je weet zijn de Zwitsers de beste scherpschutters van de wereld. Dat is waarschijnlijk te wijten aan hun hoge militaire tradities. De Zwitserse landsknechten en huurlingen werden tot de beste van Europa gerekend. Ze vochten op alle slagvelden onder alle vanden. Thans is Zwitserland een vredelievend land geworden. Men kan het overal merken dat het gelukkig gespaard werd tijdens de jongste twee wereldoorlogen, en al het geld en de energie die de andere Europese volkeren jammer genoeg in een broedermoord verspeeld hebben, vlijtig werd aangewend voor de

modernisering van het land op alle gebied: de Zwitserse industrie behoort tot de beste van de wereld, betere hotels dan in Zwitserland vindt men niet veel. De Zwitsers leven veel beter en aangenamer dan de meeste grote Europese volkeren. In een woord: Zwitserland is de beste illustratie van het gezegde dat vrede welvaart brengt.

OP DE ST GOTTHARD

gedroeg mijn wagen zich schitterend. Kleine jongens boden langs de baan ruikertjes bergbloemen aan. Overal hoorden we het lieflijk geklingel van de belletjes van het vee. De lucht is daar zo heerlijk fris. Willens nilens zet je daar je longen eens breed open om te genieten van die heerlijke atmosfeer. Bij het afdalen van de St Gotthard naar Lugano toe, werd ik een hele tijd opgehouden door een grote ultramoderne Italiaanse autocar die te lang en te laag was om in de korte bochten van de Gotthardbaan naar boven te klimmen. Ieder bocht moest de car nemen door vijf, zes maal vooruit-achteruit te rijden. Een man liep voorop om de chauffeur te leiden. De reizigers van de car hingen hijgend door de raampjes. Het zal voor hen voorwaar geen plezierreis geweest zijn. Hoe het mogelijk is, dat in Zwitserland waar alles minutieus voorzien en uitgeremd is, dergelijke cars in de bergpassen worden toegelaten, waar ze gans het verkeer stremmen en groot gevaar lopen in een ravijn terecht te komen, dat begrip ik nu nog niet. Om niet te spreken van de organisatoren van die reis die hun wagen en de wegen wel moeten kennen en het leven van hun klanten in gevaar brachten.

DE ZAKEN GAAN GOED VOOR DE HOTELLIERS

HET was avond toen ik aankwam in Lugano, een stad die me aan Nice deed denken. Urenlang zocht ik naar een hotel. Nergens een plaatsje meer te vinden: noch in de palazen noch in de kleine albergo's in de voorsteden. Dan maar in één trek de grens over naar Como. Intussen werd het donker en van het beroemder van Como zag ik alleen de toverachtige lichtjes langs de oevers. In Como liep het al even slecht af: geen plaatsje meer te bemachtigen. Een kellner wist me te troosten: «Rijd u gauw langs de autostrade naar Milaan, mijnheer, daar zijn meer hotels dan hier, en misschien heeft u daar wel kans een kamer te vinden...» Doodmoe na die tocht door bergpassen moest ik dan nog naar Milaan. Gelukkig vond ik daar na enig zoeken een onderkomen.

DE ITALIANEN HOUDEN VEEL VAN DUIVEN

IN Milaan, Italië's voornaamste industriestad, ging ik 's anderendaags eens op verkenning uit. Wat een buitenlander het eerst opvalt, zijn die honderden duiven voor het grote Domein. Tientallen fotografen lopen daar rond om kiekjes te maken van de toeristen en kinderen die de duiven bewonderen. De mannen hebben niet alleen een fototoestel bij, maar ook een zakje met duiveneten. Wanneer je je foto wilt laten maken, krijg je wat maïskorrels. Strooi die dan maar uit, en de duiven komen zo vriendelijk en vreedzaam oppikken. Je kunt het zelfs proberen ze uit je hand te laten eten.

(Wordt voortgezet.)

1. Een jongen streeft de prachtige figuren van de bronzen poort van de Dom van Milaan. — 2. Een pittoresk hoekje van het stadsplein van Florence. — 3. Te Florence bemerkte ik een oude kaart van de XVII Provinciën in een antiekiteinwinkel. — 4. De Italianen (zowel jong als oud) zijn gek op duiven. Men vindt ze overal op de kerkpleinen. Hier een gezicht op het Domein van Milaan.

Lamme werd getroffen door de strijdbijl van een Roodhuid en zonk bewusteloos neer. Nele en Tijn kunnen zich verbergen en zien hoe hun vriend naar het dorp van de Roodhuiden gedragen wordt. De musketiers van Kieft worden met een regen van pijlen bestookt...

Staak de achtervolging! Het terrein is in het voordeel van de Roodhuiden en ginds komt een bode uit de stad....

Hou je nog even stil, Nele. Het is wellicht interessant te vernemen wat Kieft van plan is....

Mijnheer de Gouverneur, een natroelje vond Sluwe Vos, de jonge Roodhuid die ons laatst ontsnapte, bewusteloos in het woud. Hij werd naar de gevangenis overgebracht....

God! Sluwe Vos viel opnieuw in hun handen. Daar zal Kieft gebruik van maken!

We keren terug naar de stad! Die Indianen is de zoon van een opperhoofd. Zijn terechtstelling zal als voorbeeld dienen....

Pas na het vertrek van de musketiers durven Tijn en Nele te voorschijn komen....

Indien Kieft de zoon van de Sachem laat terechtstellen, bekoopt Lamme dit met zijn leven....

Kunnen we dan niets voor hem doen, Tijn?

Kieft is heer en meester in de stad en zal niet te vernemen zijn. We zullen ons tot kapitein Kuypers moeten wenden, die met zijn schip in de haven van Nieuw-Amsterdam ligt....

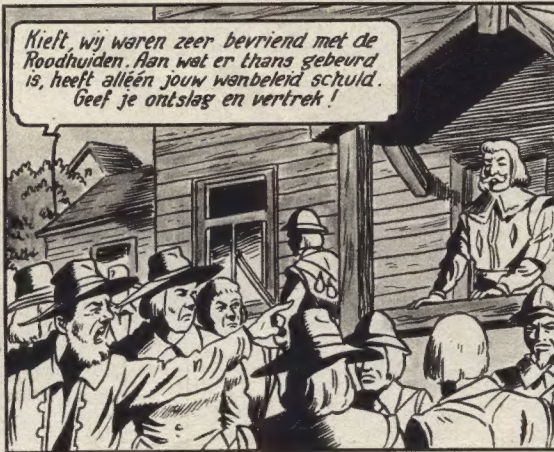
Wanneer Tijn en Nele in de haven toekomen, stellen ze vast dat het schip van Kuypers afgevaaren is....

Dat was onze laatste hoop, Nele! Hij was de enige die druk op de Gouverneur kon uitoefenen....

Ze slenteren wanhopig door de stad en bemerken plotseling al de gevluchte boeren, die samenscholen voor het huis van Kieft....

Kieft wij waren zeer bevriend met de Roodhuiden. Aan wat er thans gebeurd is, heeft alleen jouw wanbeleid schuld. Geef je ontslag en vertrek!

Ik denk er niet aan! Ik ben het hoofd van de gewapende macht vergeet dat niet. Morgen wordt Sluwe Vos gehangen!

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFFE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN

Zullen Zonnebloem, Haddock en de twee detectives op de maan achtergelaten worden? Nadat Jorgen de arme Bobbie en Kuifje in het ruim geworpen heeft, geeft hij Wolff het bevel naar de aarde te vertrekken...

